

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: J. N.
bytem K.
zastoupená advokátkou JUDr. Petrou Carvanovou
se sídlem Kladno, Huťská 1383

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 427/16

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j. MSP-156/2020-ODSK-OTC/8,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla s odkazem na § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (zákon o obětech trestných činů), [dále jen „zákon č. 45/2013 Sb.“] zamítnuta její žádost o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti ze dne 13. 7. 2020.

2. Důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně byla skutečnost, že žádost ze dne 13. 7. 2020, která byla žalovanému doručena téhož dne, byla podána po marném uplynutí prekluzivní 2 leté (subjektivní) lhůty zakotvené v § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb. V odůvodnění napadeného rozhodnutí měl žalovaný za to, že žalobkyně si byla prokazatelně vědoma újmy nejpozději dne 3. 11. 2017, kdy byl vypracován znalecký posudek ze dne 3. 11. 2017, č. 573/17/2017, znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví různá, se specializací klinická psychologie, dopravní psychologie, a z oboru školství a kultura, odvětví psychologie, Mgr. R. H., Ph.D.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně v úvodu podané žaloby poukázala na skutečnost, že dne 23. 5. 2018 požádala žalovanou o poskytnutí peněžité pomoci podle § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 458/2013 Sb., a to alespoň v částce 50 000 Kč (dále jen „první žádost“). Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 7. 2020, č. j. MSP-100/2018-ODSK-OTC/24, které bylo žalobkyni doručeno dne 13. 7. 2020, přiznal žalobkyni peněžitou pomoc ve výši 50 000 Kč (dále jen „první rozhodnutí“). Žalobkyně tentýž den, kdy obdržela první rozhodnutí, se na žalovaného obrátila s tím, že jí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2019, č. j. 9 As 423/2018-29, svědčí nárok v celkové částce 200 000 Kč. Žalovaný tuto reakci žalobkyně považoval za podání nové žádosti, o které bylo žalovaným rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
4. Žalobkyně předně namítala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedl, že žalobkyně první žádostí požádala toliko o paušální částku 50 000 Kč, neboť měla za to, že z první žádosti jasně vyplývá, že požadovala alespoň částku 50 000 Kč. Částka 50 000 Kč byla nejnižší možná částka, kterou mohla žalobkyně v den žádosti akceptovat, když v této době žalobkyně neměla žádné pravomocné rozhodnutí trestního ani civilního soudu o náhradě škody či nemajetkové újmy tak, aby mohla požadovat částku vyšší s odkazem na § 28 odst. 2 ve spojení s § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb. Poznamenala, že žalovanému zaslala pravomocná rozhodnutí, ze kterých výše přiznané náhrady újmy na zdraví a nemajetkové újmy přímo vyplývá. K tomu odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 423/2018-29 než dvou letech, a tedy že účel zákon č. 45/2013 Sb., kterým je okamžité překlenutí zhoršení sociální situace způsobené trestným činem, naplněn nebyl.
5. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že podání žalobkyně ze dne 13. 7. 2020 je svým obsahem novou žádostí o poskytnutí peněžité pomoci. Uvedla, že § 31 zákona č. 45/2013 Sb. jasně říká, co má taková žádost obsahovat. K podání ze dne 13. 7. 2020 žalobkyně žádné doklady nepředložila, a proto její podání nelze považovat za novou žádost a je třeba ji posuzovat stále ve vztahu k řízení po č. j. MPS-100/2018-ODSK-OTC. Podání ze dne 13. 7. 2020 rovněž nemělo náležitosti žádosti tak, jak to požaduje § 45 odst. 1 správního řádu. Ostatně z napadeného rozhodnutí vyplývá, že veškeré podklady, které se běžně k žádosti o peněžitou pomoc připojují, žalovaný již měl, když na ně v napadeném rozhodnutí odkazuje. Nebyl tak žádný důvod zahajovat nové řízení. Předmět sporu tak dle žalobkyně je, zda žalovaný správně vyhodnotil podání ze dne 13. 7. 2020 jako novou žádost. Žalobkyně byla přesvědčena, že žalovaný postupoval v rozporu se zněním a účelem zákona č. 45/2013 Sb. Podáním ze dne 25. 5. 2020, kterým žalovanému předložila pravomocná rozhodnutí trestních soudů, pak žalobkyně v souladu s § 31 odst. 5 zákona č. 45/2013 Sb. žalovaného bezodkladně upozornila na nové okolnosti. Tvrdila, že doložení těchto listin má vliv na posouzení žádosti o peněžitou pomoc a její výši. Zákon č. 45/2013

Sb. pak nikde neuvádí, že změna okolností musí nutně vést k podání nové žádosti. Dle žalobkyně měl žalovaný vyzvat žalobkyni, aby se vyjádřila k výši požadované peněžité pomoci, což žalovaný neučinil.

6. Dále žalobkyně připomenula, že v době od 30. 5. 2019 do 12. 6. 2020 bylo správní řízení přerušeno. Z uvedeného důvodu žalobkyně považovala tvrzení žalovaného, že uplynula dvouletá subjektivní prekluzivní lhůta, za absurdní. Po dobu přerušení řízení z povahy věci nemohla subjektivní lhůta běžet. Pakliže žalovaný považoval za nejzazší datum, kdy se žalobkyně měla o vzniku újmy dozvědět, den 3. 11. 2017, pak s přihlédnutím k době přerušení řízení byla subjektivní lhůta ke dni 13. 7. 2020 zachována.
7. Namítala, že pokud žalovaný přiznal žalobkyni prvním rozhodnutím pouze částku 50 000 Kč, rozhodl jen částečně o předmětu řízení. Pokud by žalovaný v prvním rozhodnutí uvedl, že se žádost žalobkyně co do částky 150 000 Kč zamítá, měla by žalobkyně důvod se proti takovému rozhodnutí ohradit správní žalobou. Dle žalobkyně však nebyl žádný důvod podávat žalobu proti částečně vyhovujícímu rozhodnutí o přiznání peněžité pomoci. Žalobkyně zopakovala, že žalovanému nic nebránilo, aby žalobkyni vyzval k upřesnění výše peněžité pomoci.
8. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s postupem žalovaného, který odvíjel počátek běhu subjektivní lhůty od data 3. 11. 2017, kdy byla žalobkyně vyšetřena znalkyní z oboru psychologie. Tvrdila, že znalec z oboru psychologie nemůže konstatovat posttraumatickou stresovou poruchu. Duševní poruchu konstatovala až na základě vyšetření z dubna 2018 znalkyně z psychiatrie MUDr. G., která újmu pro žalobkyni převedla do srozumitelné řeči, a to konkrétním vyčíslením. Žalobkyně se neztotožnila se závěrem žalovaného, že oběť je schopna identifikovat způsobenou újmu jen na základě toho, že navštíví intervenční centrum. V tomto kontextu upozornila, že u ní byl klasifikován syndrom týrané ženy a tyto oběti zpravidla nejsou schopny pragmaticky uvažovat, natož něco činit, pakliže jsou v submisivním postavení k pachateli.
9. S ohledem na shora uvedené skutečnosti měla žalobkyně za to, že žádost ze dne 23. 5. 2018, která byla doplněna podáním ze dne 25. 5. 2020 a ze dne 13. 7. 2020, je včasná. Postup žalovaného, který doplnění ze dne 13. 7. 2020 posoudil jako novou žádost, byl dle žalobkyně nesprávný a měl za následek vydání vadného napadeného rozhodnutí. Žalovanému byly známy okolnosti, pro které měl postupovat podle § 28 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb. Tvrdila, že žalovaný nerespektoval účel a smysl zákona č. 45/2013 Sb. Povinností žadatele o peněžitou pomoc není uvádět přesnou výši žádané peněžité pomoci. Povinností žalovaného při posouzení žádosti naopak je vycházet z podkladů, které v rámci probíhajícího řízení obdržel. Pakliže žalovaný obdržel podle § 31 odst. 5 zákona č. 45/2013 Sb. informaci o okolnostech, které mají vliv nejen na posouzení žádosti, ale i na stanovení výše peněžité pomoci, měl žalovaný povinnost na tyto skutečnosti reagovat. Podáním ze dne 13. 7. 2020 žalobkyně žalovaného upozornila, že k těmto novým skutečnostem nepřihlédl. Žalovaný tak byl povinen vydat nové rozhodnutí ve věci.
10. Závěrem žaloby žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se zákona č. 45/2013 Sb. s tím, že při výkladu tohoto zákona je nezbytné vycházet z jeho základních principů, dovozených ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Konkrétně poukázala na rozsudek ze dne 29. 3. 2018, č. j. 10 As 278/2017 – 46, který dovodil princip subsidiarity peněžní pomoci pro případy, kdy nebylo odškodnění získáno z jiných zdrojů, a dále poukázal na funkci peněžité pomoci, která je spolu s překlenutím

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

tíživé sociální situace oběti trestné činnosti i reparační. Rovněž poukázala na uplatňovanou zásadu *in dubio pro victimae*, kterou ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 A 5/2015-61, dovodil i zdejší soud.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
12. Předně žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobkyně svévolně zaměňuje dvě správní řízení, která byla na základě jejích žádostí vedena. Původní řízení vedené pod sp. zn. MSP-100/2018-ODSK-OTC, bylo zahájeno na základě první žádosti a bylo v něm pravomocně rozhodnuto prvním rozhodnutím (dále jen „původní řízení“). Napadené rozhodnutí naproti tomu bylo vydáno ve správním řízení vedeném pod sp. zn. MSP-156/2020-ODSK-OTC, které bylo zahájeno podáním žalobkyně ze dne 13. 7. 2020 (dále jen „druhé řízení“).
13. Žalovaný krátce zrekapituloval průběh původního řízení s tím, že žalovaný v původním řízení rozhodoval o přiznání paušální částky stanovené § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb. Vzhledem k tomu, že obsah první žádosti byl srozumitelný a poukaz na paušální částku dostatečně konkrétní, nevyzval žalovaný žalobkyni k odstranění vad první žádosti. V podáních, která žalobkyně zaslala žalovanému v průběhu původního řízení, nebyly uvedeny požadavky na změnu předmětu řízení. Prvním rozhodnutím bylo první žádosti žalobkyně zcela vyhověno, a to s ohledem na předmět původního řízení, kterým bylo poskytnutí peněžité pomoci ve výši paušální částky podle § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb.
14. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně podání ze dne 13. 7. 2020 odeslala až po nabytí právní moci prvního rozhodnutí, čehož si dle obsahu druhé žádosti musela být vědoma, a nemohlo se tedy jednat o přípis k původnímu řízení. Jestliže by žalovaný vyhodnotil podání ze dne 13. 7. 2020 jako podání směřující do původního řízení, pak by s ohledem na pravomocné první rozhodnutí musel žalobkyni sdělit, že z důvodu pravomocného rozhodnutí nelze k jejímu podání přihlížet, jelikož nelze činit úkony v ukončeném řízení. Upozornil, že podáním ze dne 13. 7. 2020 požadovala žalobkyně poskytnutí peněžité pomoci (v další) částce 150 000 Kč, což představovalo odlišný předmět řízení od původního řízení.
15. Žalovaný nesouhlasil s tím, že měl vyzvat žalobkyni k odstranění vad žádosti z důvodu nesplnění náležitostí podle § 45 odst. 1 správního řádu a § 31 zákona č. 45/2013 Sb. Z obsahu druhé žádosti bylo zjevné, kdo ji učinil, které věci se týká a co se navrhuje. Stejně tak byly splněny i další zákonné požadavky kladené na žádost podle § 37 odst. 2 a § 45 odst. 1 správního řádu. Žalovaný připustil, že druhá žádost nesplňovala některé požadavky podle § 31 zákona č. 45/2013 Sb., kdy nebyla přiložena lékařská zpráva prokazující vzniklou újmu na zdraví, nicméně tyto podklady byly žalovanému již z předchozí úřední činnosti známy, a proto nebyla žalobkyně vyzvána k jejich dodání. Tento postup byl v zájmu žalobkyně, neboť výzva k dodání lékařské zprávy by byla výsledkem čistě formalistického přístupu.
16. Dále žalovaný uvedl, že přerušení původního řízení mělo vliv výhradně na běh lhůt, které v původním řízení běžely a vztahovaly se k němu. Nedošlo ovšem ke stavění lhůt ostatních, kterými jsou mimo jiné i subjektivní prekluzivní lhůta k podání žádosti podle § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

17. Žalovaný rovněž obecně odkázal na judikaturu správních soudů, podle které může žadatel podat žádost o poskytnutí peněžité pomoci v okamžiku, kdy se dozví o tom, že mu byla nějaká újma trestným činem způsobena, aniž by musel mít v daném okamžiku povědomí o konkrétní povaze takové újmy a aniž by znal konkrétní diagnózu. Pro posouzení počátku běhu subjektivní lhůty je významné, kdy si byl žadatel poprvé subjektivně vědom újmy, kterou přičítá právě skutku – trestnému činu, tedy kdy na sobě poprvé zaregistroval příznaky takové újmy. Případná pozdější diagnostika toho, o jakou újmu se jednalo, již na této věci nemůže nic změnit. Žalovaný shrnul závěry obsažené ve znaleckých posudcích a podáních jak v původním řízení, tak v řízení o druhé žádosti. Na základě obsahu znaleckého posudku z psychologie žalovaný dovodil, že v okamžiku jeho provedení si již musela být žalobkyně vědoma příznaků újmy vzniklé spácháním trestného činu, a to konkrétně fyzické i emocionální újmy, která se projevovala nespavostí, úzkostnými stavy, fobií, plačtivostí, emoční plachostí, pocitem nespravedlnosti, pocitem nedůstojnosti a izolace. Ze znaleckého posudku z psychologie vypracovaného Mgr. R. H., Ph.D., znaleckého posudku z psychiatrie vypracovaného MUDr. G. a zprávy z intervenčního centra rovněž vyplývalo, že si žalobkyně byla nejspíše vědoma těchto příznaků újmy již před datem vyhotovení znaleckého posudku z psychologie, avšak žalovaný zvolil právě den 3. 11. 2017 jako počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty nejpriznivější pro žalobkyni.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož s tímto postupem žalovaný výslovně souhlasil a žalobkyně na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovala.
20. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb. lze žádost o poskytnutí peněžité pomoci podat u ministerstva nejpozději do 2 let ode dne, kdy se oběť dozvěděla o újmě způsobené trestným činem, nejpozději však do 5 let od spáchání trestného činu, jinak právo zaniká.
21. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
22. Pro posouzení věci soud považoval za rozhodné zodpovězení otázky, zda lze na podání žalobkyně ze dne 13. 7. 2020 nahlížet jako na doplnění její žádosti ze dne 23. 5. 2018, jak tvrdí žalobkyně, nebo jako na novou žádost o peněžitou pomoc tak, jak jej posoudil žalovaný.
23. Ke sporné otázce ze správního spisu předloženého žalovaným vplynuly tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádostí ze dne 23. 5. 2018, která byla žalovanému doručena téhož dne, žalobkyně požádala o peněžitou pomoc alespoň v částce 50 000 Kč s odkazem na § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb. O této žádosti žalovaný rozhodl prvním rozhodnutím, tj. rozhodnutím ze dne 10. 7. 2020, č. j. MASP-100/2018-ODSK-OTC/24, tak, že podle § 24 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 28 odst. 1 zákona č. 45/2013 Sb. žalobkyni přiznal peněžitou pomoc ve výši 50 000 Kč. V uvedeném rozhodnutí byla žalobkyně jednak poučena o tom, že proti rozhodnutí není řádný opravný prostředek

přípustný a že rozhodnutí nelze přezkoumat v přezkumném řízení, a jednak o možnosti podat žalobu podle s. ř. s. Uvedené rozhodnutí bylo žalobkyni prostřednictvím právní zástupkyně doručeno dne 13. 7. 2020, v 10:33 hod. Podáním ze dne 13. 7. 2020, které bylo žalovanému doručeno téhož dne ve 13:12 hod., se žalobkyně opětovně obrátila na žalovaného s žádostí o poskytnutí peněžité pomoci v částce 150 000 Kč. Důvodem byla skutečnost, že podle § 28 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013 Sb. nesmí peněžitá pomoc přesáhnout 200 000 Kč. O této žádosti bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

24. Z výše uvedeného vyplývá, že podání žalobkyně ze dne 13. 7. 2020 žalovaný obdržel poté, kdy již bylo vydáno a dokonce i žalobkyni doručeno první rozhodnutí, tj. rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 23. 5. 2018. Žalovaný ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu vydal rozhodnutí okamžikem předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 správního řádu, tj. dne 10. 7. 2020, kdy dle potvrzení o dodání a doručení do datové schránky založené ve správním spisu, bylo předmětné rozhodnutí odesláno do datové schránky právní zástupkyně žalobkyně. K doručení prvního rozhodnutí pak došlo dne 13. 7. 2020 ve 10:33, kdy se do datové schránky právní zástupkyně žalobkyně přihlásila oprávněná osoba. Dne 13. 7. 2020 pak zároveň první rozhodnutí nabylo podle § 73 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 30 odst. 5 zákona č. 45/2013 Sb. právní moci. Skutečnost, že podání ze dne 13. 7. 2020 žalobkyně učinila po vydání prvního rozhodnutí a jeho doručení žalobkyni, ostatně vyplývá i z tohoto podání, neboť žalobkyně na první rozhodnutí v podání ze dne 13. 7. 2020 poukázala. Za situace, kdy žalobkyně podání ze dne 13. 7. 2020 učinila poté, kdy již bylo první rozhodnutí vydáno, nelze na toto podání nahlížet jako na doplnění první žádosti. Doplnění, respektive rozšíření žádosti totiž lze učinit výlučně za situace, kdy řízení o žádosti probíhá. Po vydání rozhodnutí nelze předmět řízení jakkoliv měnit. Výše uvedené vyplývá z § 41 odst. 8 správního řádu, podle kterého může účastník požádat o povolení změny obsahu podání pouze do vydání rozhodnutí. Protože podání ze dne 13. 7. 2020 žalobkyně učinila po vydání rozhodnutí o první žádosti, nelze na toto podání nahlížet jako na doplnění první žádosti.
25. Toliko na okraj a bez ohledu na výše uvedené soud podotýká, že samotné podání ze dne 13. 7. 2020 bylo ze strany žalobkyně formulováno jako opětovná žádost a nikoliv, jak se snaží žalobkyně navodit, jako doplnění první žádosti. Žalobkyně totiž v žádosti výslovně uvedla, že se na žalovaného opětovně obrací s žádostí o poskytnutí peněžité pomoci v částce 150 000 Kč a současně žádala, aby žádost byla projednána v přiměřené době.
26. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit tvrzení žalobkyně, že k podání ze dne 13. 7. 2020 nebyly doloženy zákonem požadované přílohy podle § 31 zákona č. 45/2013 Sb. Podání ze dne 13. 7. 2020 obsahuje všechny náležitosti dle § 45 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 správního řádu, když je z něho patrné, kdo jej činí, které věci se týká a co žalobkyně žádá. Žalobkyně pak v tomto podání označila původní řízení, ve kterém byly potřebné přílohy doloženy, a zároveň netvrdila, že by došlo k jakékoli změně skutkových okolností. Žalovaný tak postupoval v souladu se zásadou hospodárnosti a efektivnosti správního řízení, když po žalobkyni nepožadoval doložení příloh požadovaných podle § 31 zákona č. 45/2013 Sb., neboť tyto měl již k dispozici.
27. K tvrzením žalobkyně směřujícím proti prvnímu rozhodnutí (např. že prvním rozhodnutím mělo být rozhodnuto pouze o části předmětu řízení, že žalovaný měl žalobkyni vyzvat ke konkretizaci výše požadované peněžité částky, že žalovaný nebyl vázán výší požadované peněžité pomoci apod.) soud uvádí, že předmětem soudního

přezkumu v projednávaném případě je výlučně napadené rozhodnutí. Pouze tímto rozhodnutím je soud oprávněn a zároveň povinen se zabývat. První rozhodnutí není předmětem soudního přezkumu v projednávaném případě, neboť věcně napadenému rozhodnutí nikterak nepředchází a nejedná se ani o podkladové rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s., když jím navíc bylo rozhodnuto o jiné (odlišné) žádosti žalobkyně. Jinými slovy první rozhodnutí nemůže být předmětem soudního přezkumu v projednávaném případě, a to ani skrze napadené rozhodnutí, neboť jak první rozhodnutí, tak napadené rozhodnutí jsou samostatnými rozhodnutími, kterými bylo rozhodováno o dvou odlišných žádostech žalobkyně. S ohledem na skutečnost, že první rozhodnutí není předmětem soudního přezkumu v projednávaném případě, jsou výtky žalobkyně směřující proti tomuto rozhodnutí irelevantní. Tyto výtky totiž nemohou nic na napadeném rozhodnutí změnit. Měla-li žalobkyně za to, že první rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, jsou stížena vadami, bylo na žalobkyni, aby v souladu s poučením, které se jí od žalovaného v prvním rozhodnutí dostalo, podala žalobu podle s. ř. s. Neučinila-li tak, nemůže se v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí bránit tvrzením, že první rozhodnutí je dle tvrzení žalobkyně vadné. Nadto soud k tvrzení žalobkyně uvádí, že z prvního rozhodnutí nelze nikterak dovodit, že by se mělo jednat pouze o částečné nebo mezitímní rozhodnutí. Toto rozhodnutí totiž výslovně poukazuje na první žádost žalobkyně, která byla ze strany žalovaného posuzována a o které bylo prvním rozhodnutím rozhodnuto.

28. K důvodům vydání napadeného rozhodnutí, tj. k tvrzení žalovaného, že žádost žalobkyně byla podána po lhůtě stanovené v § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb., soud předně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 As 189/2020-61. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že na počítání hmotněprávních lhůt podle zákona č. 45/2013 Sb. se použije zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, (dále jen „občanský zákoník“). Subjektivní prekluzivní lhůta k podání žádosti o poskytnutí peněžité pomoci podle § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb., je bez pochyb lhůtou hmotněprávní, a tedy na její běh je nutno subsidiárně použít občanský zákoník. Zákon č. 45/2013 Sb., stejně jako občanský zákoník neupravuje možnost přerušení běhu prekluzivní lhůty. S ohledem na tuto skutečnost, soud neshledal žádný důvod, pro který by měl přihlídnout k tvrzení žalobkyně, že v době od 30. 5. 2019 do 12. 6. 2020 bylo správní řízení přerušeno a tedy ani nemohla běžet prekluzivní lhůta. Nadto soud rovněž připomíná, že k žalobkyní namítanému přerušení řízení došlo v rámci řízení o první žádosti. Účinky přerušení řízení se tak mohou vztahovat výlučně k tomuto řízení a lhůtám, které běžely v rámci tohoto řízení. Přerušení řízení o první žádosti však nemohlo mít žádný vliv na lhůty v jiném řízení, nadto v řízení, které dosud nebylo ani zahájeno.
29. K otázce určení počátku běhu prekluzivní lhůty soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 As 134/2016-59. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro posouzení počátku běhu subjektivní lhůty je rozhodné, kdy si byl žadatel poprvé subjektivně vědom vzniklé újmy, tedy kdy poprvé zaregistroval příznaky takové újmy s tím, že případná pozdější diagnostika konkrétní psychické újmy na této vědomosti nic nemění. V souladu s tímto judikátem soud dospěl k závěru, že určení počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty ve smyslu § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb. bylo ze strany žalovaného v napadeném rozhodnutí dostatečné, konkrétní a v souladu se zásadou *in dubio pro victimae*, neboť ze správního spisu nevyplývají pochybnosti o tom, že žalobkyně si byla ke dni vypracování znaleckého posudku Mgr. R. H., Ph.D., tj. ke dni 3. 11. 2017, vědoma újmy způsobené trestnými činy, o čemž svědčí zejména její aktivní snaha

svůj zdravotní stav zlepšit, vyhledání odborné pomoci intervenčního centra, advokátní kanceláře i psychiatra, opakovaně uváděné příznaky způsobené újmy a užívání antidepresiv a anxiolytik na zmírnění těchto příznaků.

30. K námitce žalobkyně, že duševní poruchu konstatovala až na základě vyšetření z dubna 2018 znalkyně z psychiatrie MUDr. G., soud uvádí, že i kdyby uvedené námitce přisvědčil, nemělo by to na projednávaný případ žádný vliv. Subjektivní prekluzivní lhůta dle § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb. činí 2 roky. Žalobkyní namítaný znalecký posudek MUDr. G. byl vyhotoven v dubnu 2018, konkrétně dne 6. 4. 2018 se žalobkyně podrobila psychiatrickému vyšetření a dne 19. 4. 2018 byl vypracován znalecký posudek. Druhou žádost pak žalobkyně žalovanému doručila dne 13. 7. 2020. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyní namítaný znalecký posudek předchází podání žalobkyně ze dne 13. 7. 2020 o více jak 26 měsíců, tedy o více než 2 roky. Jestliže podání žalobkyně ze dne 13. 7. 2020 bylo učiněno s více jak 2 letým odstupem od žalobkyní namítaného posudku, nemůže tato skutečnost zvrátit žalovaným tvrzené uplynutí subjektivní dvouleté prekluzivní lhůty dle § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb. Na výše uvedeném závěru pak nemohou nic změnit doplňky tohoto znaleckého posudku, neboť rovněž tyto předcházely podání ze dne 13. 7. 2020 o více než 2 roky.
31. Protože tvrzení žalobkyně o počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty nemohlo mít vliv na uplynutí této lhůty a jiné námitky žalobkyně vůči počátku běhu prekluzivní lhůty v podané žalobě neuplatnila, a tedy tvrzení žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí nikterak nezpochybnila, soud se podrobněji počátkem běhu prekluzivní lhůty nezabýval, když má za to, že v napadeném rozhodnutí je počátek běhu této lhůty odpovídajícím způsobem odůvodněn.
32. Závěrem soud k odkazu žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vážící se k zákonu č. 45/2013 Sb. uvádí, že žalobkyně neuvedla, na základě jakých skutečností a důkazů dospěla k závěru, že žalovaný v projednávaném případě nectil, respektive nedodržel princip subsidiarity, reparace a rozhodování ve prospěch obětí, ač tak bylo výhradně na ní. Soudu tak není zřejmé, jaký dopad má tvrzení žalobkyně na napadené rozhodnutí, respektive jeho soulad se zákonem č. 45/2013 Sb. Za uvedené situace se soud tvrzením žalobkyně nemohl blíže zabývat.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. dubna 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.